

надпись отъ глаголическа азбука, която се употребявала отъ българитѣ преди кирилицата. Този храмъ е златната черква, която построилъ Симеонъ, както разказва лѣтописеца въ своитѣ писания. Днесъ ние я наричаме Симеоновата златна черква. Тя е една отъ най-прелестнитѣ сгради на първото българско царство.

Пълни съ почуда отъ виденото, излизаме отъ черквата и бродимъ изъ околността. Кждето и да се обърнемъ, навсѣкжде следи отъ стари зидове и отломки отъ тухли и мрамори, които носятъ тайнитѣ на миналитѣ вѣкове. Душата ни е пълна съ чувство на гордостъ, че всичко това е българско, но ние не можемъ да скриемъ и нашата скръбъ, че времето и хората сж били тѣй жестоки къмъ нашитѣ светини. Нашата мисль се пренася въ далечното минало. Кога е възникналъ този славенъ градъ и какъ е изчезналъ подъ праха на вѣковетѣ?

Първи камъкъ на българска крепость поставилъ тукъ ханъ Омортагъ. Плиска не изчерпала силитѣ на тоя неуморимъ строителъ. Той искалъ да си построи яка крепость предъ самия Балканъ и успѣлъ. А това свое дѣло увѣковѣчилъ съ надпись, нареченъ „чаталарски“, който се пази сега въ Народния Музей.

Отъ този надпись узнаваме, че Преславъ билъ построенъ въ 821 г. сл. Хр. Затова и строежа на неговитѣ крепости е както въ Плиска. Но Преславъ станалъ столица по-късно, при Симеона (892—927 г.). Той не жалилъ срѣдства за украсата му и градътъ напълно заслужилъ името, което носилъ: Преславенъ т. е. твърде славенъ. Но за насъ Преславъ е скъпъ не само като столица. Той билъ центъръ на извънредно оживена книжовна дейность. До онова